

Något om nådens tillämpande på den enskilde samt om vishet i umgänge med svaga själar

Svar till en broder i Finland

För att yttra min mening över den första och väsentligaste frågan i brevet, så vill jag först i summa säga, att jag väl lyckönskar dig att hava erhållit ett klarare ljus om vårt förtappade tillstånd i oss och den redan skedda och fullkomliga försoningen i Kristus, men tror dock, att uti talet och striden om dess tillämpande blandar sig någon oklarhet med i det eljest goda syftet. Nog är det alldeles rätt, att när det gäller nåd och förlåtelse, Frälsaren icke säger, att vi skola vänta, utan bjuder: »Kommen till mig», och menar visserligen: Kommen nu; och säger åter: »Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut»; till den säger jag aldrig: Du kommer för hastigt, nej, »allting är redo» — »i dag, i dag» o.s.v. Allt detta är sant och rätt, men att säga: Du kan, om du vill, du behöver icke vänta på någon Guds nåd att tro och komma till honom, det är väl icke så riktigt. Jag ser ock, att min käre broder själv har andra tankar emellanåt, då du å ena sidan säger, att vi skola utan väntande efter Herren mottaga den redan skänkta nåden, och å andra sidan, att vi skola bedja Gud om nåd och kraft därtill.

Skola vi bedja Gud om nåd därtill, då erkänna vi, att vi icke hava det i vår makt; då säga vi icke: Du kan, om du vill; utan då säga vi: »Viljan har jag, men att göra det goda finner jag icke.» Detta gäller om allt, vad ordet bjuder, även det budet om tron. Därför börjar Luthers förklaring av tredje artikeln med de orden: »Jag tror, att jag icke av mitt eget förnuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komma till honom.» Och åter säger Luther: »Bed Gud om tron, annars blir du utan tro till evig tid.»

Korteligen, saken och sanningen är denna: Evangelii ord bjuder oss att komma genast, tro och mottaga den skänkta nåden; det är då visserligen rätt att också tala så till själarna; men när det gäller övningen, då uppstå svårigheter hos alla vakna själar (om någon kan själv tro och tillägna sig nåden, så mycket han vill, då misstänker ock jag, att hans tro icke är ett Guds verk utan något självtaget; ty såsom vi nyss sagt, måste vi ju bedja Gud därom). Men när det nu börjar bliva en trång port och en svår konst att tro på den redan givna och fullkomliga nåden, då böra vi även erkänna för själarna, att själva tron är ock en Guds gåva, att de ännu få bedja: Herre, föröka oss tron.

Även få vi icke neka, att den saliggörande tron stundom saknar sin glada förvissning och yttrar sig i ett hungrande och törstande efter Jesus. Kom ihåg, huru ofta Herren sade till dem, som ännu voro i sorg och aldrig smakat vissheten: »Gå i frid, din tro har frälst dig.» Ja, den kämpande och kältande kananeiskan, som till slut åtnöjdes med de smulor, vilka hundar få, hon fick det vittnesbördet: »O, kvinna, din tro är stor,»

Att berömma Kristi rättfärdighet vid känslan av all slags egen brist är utan tvivel det riktigaste, när man i verklig tro så kan berömma; »Saligt är det folk, som förstår att jubla» (Ps. 89). Men väl är det gott att i sällskap med svaga själar ödmjukt bekänna med Paulus: »Jag anser mig icke själv hava fattat det» (Fil. 4:13). Det är vår plikt, om vi fått något klarare ljus i evangelium, att med ödmjukhet och varsamhet göra vår beaktelse så begriplig och hälsosam som möjligt. Se Rom. 14:1, 2. Men nekar någon, att vi kunna och böra i sann tro berömma oss såsom frälsta i Kristus mitt under all brist, då må han läsa Luthers tankvärda ord i Ep. post. nr 8 eller söndagen efter Jul § 106—108.

Vad de återstående mera tillfälliga frågorna angår, så hoppas jag, att Guds Ande alltmer därom upplyser dig. Väl bjuder aposteln, att vi skola giva var och en skäl för det hopp, som är i oss (1 Petr. 3:15), varför

det utan tvivel är riktigast för varje kristen att ödmjukt svara även den, som oförståndigt frågar; men icke tror jag, det är rätt att genast från- döma en nådesökande själ livet, för det hon icke alltid kan avlägga en glad och fröjdefull bekännelse. Se på de trogna lärjungarna omkring påsken, då Kristus var efter deras tankar död. Studera väl Luthers predikan på Annandag påsk i Ev. post.

Men nu: All nåds Gud, han styrke och stadfäste dig alltmer i sin nåd och sanning.

C-O Rosenius 1866

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com